

⁸Emlékezzetek csak, és piruljatok, szívleljétek meg ezt, ti hűtlenek! ⁹Emlékezzetek az ősrégi dolgokra, mert én vagyok az Isten, nincs más, Isten vagyok, nincs hozzám hasonló! ¹⁰Előre megmondtam a jövődőt, és régen a még meg nem történteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik. ¹¹Elhívok napkeletről egy saskeselyűt, tervem végrehajtóját messze földről. Alig szóltam, máris elhozom, kigondoltam, máris megteszem. ¹²Hallgassatok rám, konok szívűek, akik messze vagytok az igazságtól! ¹³Közel van igazságom, nincs már messze, szabadításom nem késik.

Kedves Testvéreim!

Emlékezzünk! Ma erre szólít fel bennünket Isten. Emlékezzünk az ősrégi dolgokra.

Ilyenkor az ünnepek előtt eszembe jutnak a karácsonyok. Gyerekkorom karácsonyai, amikor a nagyszülők vigyáztak ránk, mert a szüleinknek „dolgozni” kellett, és nagypapán elvitt a katolikus nagytemplomba, ahol megnéztük a szépen feldíszített oltárokat, a jászlat... Aztán hazamentünk és megtörtént a csoda, majd nem volt megállás, máris indultunk tovább a nagymamához, majd nagybátyámékhoz. Később változott a program, de a lényeg ugyanaz maradt. A csoda nem maradhatott el. Mindig voltak angyalok, akik ajándékokkal kedveskedtek, és mindezt titokban tették. Aztán voltak olyan karácsonyok is, amikor egyedül ünnepeltem. Ilyenkor is megtörtént a csoda, csak egy kicsit másképp. Ezekben az ünnepeken Isten igéje körül teltek. Egyedül voltam, mégsem voltam egymagam. Soha nem éreztem szomorúnak ezt. Jó volt ezeken az estéken is emlékezni. Emlékezni a régmúlt karácsonyokra, és emlékezni arra, hogy Isten elvezetett idáig.

Ézsaiás prófétán keresztül Isten a zsidó népnek hirdeti: Emlékezzetek az ősrégi dolgokra, emlékezzetek és piruljatok, szívleljétek meg ezt, ti hűtlenek.

Gyászolókkal beszélgetve az első dolog, amire emlékeznek az az utolsó néhány nap, néhány óra. És ezek az emlékek a legtöbb esetben mély nyomot hagynak, mert ezekben jelennek meg a vádak orvosok, családtagok, saját maguk, vagy éppen Isten felé. A szomorúság, a gyász elhomályosítja az emlékeket, és először csak a miértek, hogyanok jönnek elő, később azonban letisztul a kép. Hogyan is jutottunk el idáig? Mi volt előtte? Azután előkerülnek a fényképek, az emlékek, a szép emlékek, az együtt töltött idő örömteli pillanatai. Hogy milyen jó volt együtt, hogy mennyi mindent átéltünk együtt. És halottunkról jót mondunk vagy semmit, és csak a szépre emlékezzünk.

Vagy a másik véglet, vagy inkább a kezdet. A születés csodája. A szülő asszony, amikor szül, hihetetlen fájdalmai vannak. A mellette lévő férj keze ennek csak egy töredékét érzékeli, és még az is sajog néhány napig. De amikor megszületik a gyermek, és ráteszik édesanyja hasára, akkor a fájdalom alább hagy, és átveszi a helyét az öröm. És mire emlékezik vissza az anya később? Erre az örömré, bár néha azért a fájdalom emlékképei is elő-előtörnek, emlékeztetve őt.

Isten a zsidó népet kétszer hívja emlékezésre: ⁸Emlékezzetek csak, és piruljatok, szívleljétek meg ezt, ti hűtlenek!

Először is emlékezzenek egy ünnepre. Egy ünnepre, amelyet a babiloni birodalomban eltöltött hetven évben újra és újra látniuk kellett. A Babiloni fogság a próféták állandó témája, hiszen ekkor kellett megszólalniuk, és hirdetni a szabadulást. De mit is kell értenünk ez alatt? Mi a babiloni fogság. Nagyon röviden: Palesztina mindmáig fontos stratégiai helyen fekvő terület. Az ókorban is így volt, ezen a vidéken mentek keresztül a kereskedelmi útvonalak, és ütköző ország volt a nagy birodalmak között. Ebben az időben Kr.e. 700 körül a Babiloni és az Egyiptomi birodalom versengett egymással a terület fölött. Mindeközben a zsidó és más ezen a területen élő kis népek próbálták a fennmaradásukat biztosítani. Korábban egy-egy erős kezű, jó politikai érzékkel rendelkező uralkodó külön kis birodalmat tudott fenntartani a nagy birodalmak között, kihasználva az ütköző ország szerepét, és jól megvámolva az átmenő kereskedőket. Dávid és Salamon idejében ezért virágzott Izrael. Mindenkinek jó volt ez a kapcsolat. Aztán jöttek a bizonytalan politikusok, akik hol ide, hol oda sodródtak, ez viszont már senkinek sem volt jó, ezért a nagy birodalmak igyekeztek minél nagyobb politikai nyomást gyakorolni a kis országokra. Ennek vége lett az, hogy Babilon támadásba lendült, és hadseregével bemasírozott Izraelbe, ahol komoly ellenállást nem is tanúsítottak. Fogták a nép vezetőit, papokat, kereskedőket, a királyi család tagjait és kitelepítették őket az Eufrátesz környéki városokba. A helyükre pedig betelepítették saját embereiket. Ez volt a fogságba vitel.

A Biblia mindezt természetesen a zsidó nép, és az ő Istennel való kapcsolatuk összefüggésében írja le, ami érdekes módon egybecsengett a történelmi szituációval. Mert, hogy, hogy-nem Izrael országának azok az uralkodói voltak erőskezűek és bölcs politikusok, akik figyeltek Istenre. Mihelyt egy uralkodó elfordult Istentől, a hatalma alább hagyott. Hogy nem fordított helyzetet írtak le a történetírók, tehát, hogy nem egy babiloni támadás után mondták ki egy uralkodóra, hogy nem figyelte Istenre, erről tanúskodnak a próféták. Mert ezek az emberek, akik Isten követői voltak, néha több 10, vagy 100 évre előre közölték, hogy mi fog történni, ha folytatják az Isten útjának elhagyását, ha nem figyelnek Rá, ha nem törődnek vele.

A zsidóság egy része tehát a Babiloni fogságban ezt hallja: ⁸Emlékezzetek csak, és piruljatok, szívleljétek meg ezt, ti hűtlenek! Isten emlékezteti őket egy ünnepre. Ezen az ünnepen a babilóniaiak két istenének szobrát: Bél és Nebó szobrát kellett a szolgáló népeknek mint egy felvonuláson hordozniuk. De amikor átrakták őket az állatokra,

azok összerogytak a teher alatt. Isten, először is erre az elég komikusnak tűnő szituációra emlékezteti a zsidóságot.

Majd a következő emlékezésre való felszólítás így hangzik: ⁹*Emlékezzetek az ősrégi dolgokra, mert én vagyok az Isten, nincs más, Isten vagyok, nincs hozzám hasonló!*

A babiloni faszobrok nem mozdulnak, nem segítenek, ezzel szemben Isten a zsidó nép Istene cselekvő Isten, aki mindig is hordozta a népét, törődött vele. Emlékezzetek az ősrégi dolgokra... arra, hogy hogyan vezettelek titeket Ábrahámon, Mózesen, Dávidon keresztül. Emlékezzetek arra, hogy amikor még segítségül hívtatok, akkor mindig meghallgattalak benneteket. Emlékezzetek rá, hogy ti lettetek hűtlenek, én sohasem. Emlékezzetek arra, hogy ki az aki meg tud menteni.

Miért kell emlékezni? Azért mert ahogy a gyászolóban is először a rossz emlékek törnek elő, úgy a zsidóság is csak azt látja: fogságban vannak, az Isten elhagyta őket, nem törődik velük, hát miért foglalkoznának ők vele?

A kicsit hosszúra nyúlt bevezetés után, mi a mai napra igénk első üzenete?

Hogyan látod Isten? Mi az ami vele kapcsolatban az emlékezetekben él? Isten, aki szabályokat állít, aki betegséggel sújt, aki elveszi a szeretteid életét? Isten, aki megengedi, hogy szörnyűségek történjenek a világban? Isten, aki természeti csapásokkal sújtja a világot? Isten, aki folyton, csak kér, követel, de nem látom, hogy segítene? Hát kinek kell ilyen Isten? Jól elvagyok én a saját magam által felépített rendszerben. Hiszek, amennyire hinnem kell, a lelkemnek szüksége van egy-egy karácsonyra, egy-egy ünnepre, de ennyi elég is. Ne vigyük ezt az egész Isten dolgot túlzásba. Pihenni is kell, vagy miért engedi Isten, hogy ennyire kifacsarjanak a munkahelyen, ha azt szeretné, hogy eljöjjenek a templomba vasárnap?

Emlékezzetek! Mondja Isten. Emlékezetekben keressétek meg azokat az eseményeket, amikor láthatatlanul, csendesen, türelmesen hívva és várva ott voltam mellettetek. Emlékezzetek arra, amikor halk sóhajtásként ott volt ajkatokon, hogy csak most segíts Istenem, és én segítettem. Emlékezzetek, hogyan óvtam a lépéseiteket, hogyan álltam mellettetek és felettetek. Emlékezzetek.

Két hete egy cikket kellett írnom arról, hogy hogyan talált rám Isten. Bár már sokszor meséltem róla, most, hogy egy oldalban össze kellett foglalnom, mélyebben elgondolkodtam, hogy hogyan is volt. Hogyan lettem és hívóvé? 14 éves koromig gyakorlatilag úgy éltem, hogy nem is tudtam, hogy van Isten. Jó, persze hallottam róla, de, hogy neki az én életemhez köze lenne, eddig el sem jutottam. Aztán egyszer csak belépett az életembe valaki, akinek Isten a mindennapok része volt, és elvezetett engem is a kapuhoz. Amikor kinyílt ez a kapu, hirtelen azt nem értettem, hogy hogyan lehettem ennyire vak. Hogy hiányozhatott Isten az életemből. Kicsit úgy voltam vele mint a Mátrix című filmben a főhős Neo, aki előtt egy másik világ tárult fel, ami nem biztos, hogy tökéletes és szép, de végre igazi, teljes, ahol már nem kell keresni, és kutatni az igazságot.

Isten a zsidó népnek azt ígérte, ott a fogságban:

¹¹*Elhívok napkeletről egy saskeselyűt, tervem végrehajtóját messze földről. Alig szóltam, máris elhozom, kigondoltam, máris megteszem.*

A prófécia után egy pillanattal, cirka 40-50 évvel ez meg is valósult, egy hatalmas uralkodó Círus személyében. Isten időszámítása kicsit más, mint a mienk, ahogy az ő tervei és próféciái is mások. MI a jövőről azt sem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. Kedd reggel még nyoma sem volt annak, hogy beteg lennék, estére már nem tudtam megszólalni. Három nap teljes némaság karácsony előtt egy lelkész életében elképzelhetetlen. Isten szerint nem az...

A zsidó nép azt látta, hogy Isten szabadítása késik, ezért elfordultak tőle, nem hittek neki. Mert a saját fejük szerint gondolkodtak.

¹²*Hallgassatok rám, konok szívűek, akik messze vagytok az igazságtól!* ¹³*Közel van igazságom, nincs már messze, szabadításom nem késik.*

Igen, nekünk szól Isten: messze vagytok az igazságtól...

de közel van igazságom. Mi messze vagyunk tőle, de ő közel jött hozzánk. A vallások általában azt hangoztatják, hogy próbáld meg elérni a tökéletességet, hogy Isten befogadjon téged. És ez a gondolat tőlünk sincs távol. Ha én jó vagyok, akkor Isten elfogad. Csakhogy Istennél ez nem így működik: messze vagyunk az igazságtól, ha így gondolkodunk.

Közel van igazságom! A mai vasárnap igéje: Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom örüljete: az Úr közel. Isten közel jött az emberhez. A betlehemi istállóban egészen közel. Jézusban Isten egészen kézzel foghatóvá tette magát. Engeded-e, hogy hozzád is közel lépjen, hogy a te életedbe is belépjen?

Emlékszem az egyedül töltött karácsonyokra. Amikor a Bibliával a kezemben ület a fa alatt. Nem voltam magányos, mert Isten ott volt velem, mellettem. Isten a legnagyobb ajándékot adta Jézusban ennek a világnak, benne neked és nekem. Fogadjuk el ezt az ajándékot, és használjuk. Egy soha nem látott világ tárulhat fel előttünk.